

WAKAMBA

SPEJDERNES MAGASIN

Deltagerne beretter om årets spejderoplevelse

WAKAMBA'EN

WAKAMBA PATRULJER!

Det var med stor spænding vi imødeså jeres ankomst til Wakambaen.

Vi syntes næsten, at vi kendte jer i forvejen, skønt vi ikke havde set ret mange af jer, før toget rullede ind på banegården i Aabenraa.

Det var vel den udvælgelse, vi foretog blandt Kipandaopgaverne, der gjorde, at vi syntes at have et forhåndskendskab til jer.

Der havde vi Rylerne fra Kongsvang med totempælen. Der var patruljerne fra Chr. d. IV's trop, der havde de vældigt fine løsninger, og

der var Viberne fra 5. Østerbro med den smukke mappe, osv. osv.

Vi syntes faktisk, det var gamle kendinge allesammen, og vi glædede os til at uddybe bekendtskabet med jer.

Og noget af det, der glædede os mest, var den gode tone, der herskede turneringen igennem. Som Thorkild sagde ved et af lejrballene, mærkede vi ikke meget til overdreven konkurrenceiver. Selvfølgelig var der konkurrence patruljerne imellem. Knivskarp endda. Men det gik ikke ud over den gode spejdermæssige tone, og sådan skal det være.

Uanset, hvad der arrangeres, så er vi under alle forhold underkastet spejderlovens bestemmelser, og hertil hører absolut fairness.

Tak for det, Wakamba-patruljer!

Engang imellem har vi hørt fremsat den mening, at den form Kipandaen havde, ville gøre, at det var »skrivebordsspejdere«, vi ville få med til Wakambaen. Det var det ikke. Afgjort ikke! Ganske vist var der nok nogle patruljer imellem, der måske ikke var så fysisk stær-

ke, som vi ville have fået dem, dersom divisionsturneringen havde dannet grundlaget for udtagelsen til Wakambaen, men det var vi ikke kede af. Tværtimod. De patruljer, der deltog i Wakambaen, var patruljer, som vi synes en spejderpatrulje skal være. En blanding af mindre og større drenge, der arbejder godt sammen, og som tager tørene i den rækkefølge, de kommer, selvom kravene i mange tilfælde gik op til grænsen af ydeevnen.

Særlig under hiken gjorde dette sig gældende. Den var meget krævende, selve marchturen den første dag med oppakning på mindst 25 km, og det alene var en præstation, som I kunne være bekendt. Hertil kom alle de mange opgaver, der også stillede store krav til jeres færdigheder.

Og selvom kun 38 patruljer gennemførte hiken i hele dens udstrækning, så skyldes dette mere, den tetetid, der opstod, end patruljerne selv.

I forstår sikkert de vanskeligheder, der er forbundet med at gøre en hike spændende, og samtidigt få 59 patruljer smertefrit igennem, og det var ikke jeres skyld, at ikke alle gennemførte helt. Derfor tager vi ansvaret.

Vi havde gjort os visse anstrengelser for at danne morsomme optakter både til lejrballene og de forskellige opgaver. Det gjalt både orienteringstikampen, hvor naturen var ved at gå over optugtelsen (tænk jer om en anden gang, før I handler), og hiken med branden i zulu landsbyen, og endeligt gjaldt det også natløbet med medicinmandens udfordring til jer.

Dog tror jeg, at afslutningen af natløbet med medicinmandens overrækkelse af den blodrøde Assagaj til den vindende patrulje, vil stå for jer, som det I bedst husker, når minderne fortøner sig. Og det taler til fordel for jer, at det var vort indtryk, at I gik op i legen på så god en måde, som tilfældet syntes at være.

Lejrpladsen i Wakamba-land.

Eller måske vil I bedst huske Tal-Hajus ved lejrballene, når hans manende appel lød til jer i den stille sommeraften.

Lagde I forresten mærke til, at vi havde godt vejr ved hvert eneste lejrball. Selv lørdag aften, hvor regnen kom straks efter starten til natløbet. Jo, vejrguderne var os gunstige.

En lille malurt må vi dog blande i glædens bæger, og den gjaldt oprydningen søndag morgen, der gennemgående kunne have været bedre. Een ting må vi desværre direkte påtale, og det er, at en del patruljer slap så nemt om ved det, at de hev deres lejrarbejder ind i skoven på trods af tydelige og gentagne instrukser om, hvorledes man havde at forholde sig.

Der var ikke navne på pindene i skoven, men vor mening er, at det må være de patruljer, der lå op ad skoven. Det kunne I faktisk ikke være bekendt, og skal vi ikke være enige om, at det gør man ikke.

Det var det eneste, vi kunne have ønsket os anderledes, og alt taget i betragtning var det en oplevelse at lære jer at kende.

Vi fik indtryk af 59 gode spejderpatruljer, der havde et godt patruljesammenhold, der har bragt jer gennem Kipandaens store opgaver og Wakambaens fysiske krav. Uanset jeres endelige placering, kan I være jeres præstation bekendt.

Vi håber, at I har haft en oplevelse, som I kan bygge jert spejderarbejde på i fremtiden. Vort mål har været at tømre patruljearbejdet fast i hele korpset, og er I et udtryk for, hvad vi har nået med turneringen, er vi godt tilfredse.

Tak for den oplevelse I har givet os.

Med venligste spejderhilsener

Johan, Mogens og Viggo.

Johan Jessen takker den store høvding, Tal-hajus.

**Og Per fra Hjortene, 1. Odense
skriver om lejrporten**

Hvis man ikke kunne se det på andet, kunne man se det på lejrporten, at det var ved skrivebordet og ikke i marken, at patruljerne var blevet udtaget til Wakambaen.

Selvfølgelig var der mange fine ting, og man skulle være en sær en, hvis ikke man lærte en masse. Men efter min mening blev der lagt alt for stor vægt på udsmykning af lejrpladserne, imens de mere udprægede brugsgenstande blev forsømt. Hvis en patrulje kan nå begge dele, og det kunne en lille del, så er det jo det bedste. Hos de fleste patruljer savnede man ordentlige solide besnøringer og en forsvarlig afgrænsning af affaldshullerne.

Måden, hvorpå madlavningen var arrangeret, var fin, fordi vi selv bestemte, hvad vi ville lave. Glædelig for os, måske knap så glædelig for maddommeren?

Samværet de enkelte patruljer imellem var godt. Det var morsomt at lære nye kammerater at kende og høre lidt om, hvorledes de nu arbejdede i deres patrulje.

Ved lejrballene fik vi jo endnu en chance til at lære andre kammerater at kende, imens bålet, som hver aften blev tændt af Wakambastammens høvding Tal-hajus

brændte ned. Eller medens Tal-hajus og stammens medicinmand stredes om Wakamba-stammens ældgamle klenodie, den blodrøde assagi.

Den samme stamme boede under hele lejren i deres egen lille landsby, som lå og lokkede med sine kuppelrunde hytter, men var tabu for os spejdere. Her glædede de sig og dansede eller sørgede. Her hidsede de sig op i tam-tam-dansen, når fjender havde brændt deres hytter af eller pustet nogle af stammens livslys ud.

Per.

På togt over en sump sø.

WAKAMBA

Niels fra Ørnene, Chr. den 4's
trop, skriver om hiken:

Sårede Zuluer samles ved lazarettet.

Et snapshot fra Zulu-landsbyen.

Overnatning i bivouak — uden ret megen mad — under eftersøgningen.

Bang — bang — bang! Alle stirrer stift mod junglen, hvorefter 450 mand på ryggen af hinanden styrter ind i den og finder en del negre (en mand pr. patrulje) liggende på jorden med forskellige sår. Efter at have udøvet første hjælp bringes de til et midlertidigt lazarett, som var oprettet i lejrens teepee.

Dette var den dramatiske optakt til 24 timers hiken, som skulle afvikles i løbet af fredagen og lørdagen. Vi fik grundlaget løst skitseret. Den blodrøde assagai og stammens guld var stjålet af medicinmanden og hans medsammen-svorne, og disse ting skulle patruljerne nu opsøge. Man fordelte det nødvendige materiale blandt patruljens medlemmer.

Der var dog nogle steder, hvor PF og PA slæbte hele udrustningen; det vidner ikke om megen forståelse af patruljesamarbejdet. Vi modtog før starten en nødkuvert og et kort, som var en smule unøjagtigt. Hele flokken blev så afsendt på en gang, men allerede ved første post ændrede billedet sig betydeligt. Her kastede man med redningsreb efter en pram, hvorefter patruljen skulle færges over en lille sø. Jeg har absolut medfølelse med dem, der ankom

sidst til denne sø, og som måtte vente i 3—4 timer. Men intet ondt, uden at det er godt for noget. Ventetiden skabte mellemrum mellem patruljerne, således at de andre poster var klare, når vi kom.

På 2. post skulle man ved hjælp af fingeraftryk udvælge en af medicinmandens medsammen-svorne blandt fire fangne negre og derefter signalere hans navn til en anden post. — 3. post var en eneboer, som havde slået sig ned på en ø. Han havde placeret sig i et tårn og ville ikke fire rebstigen ned, før han havde fået 10 planter, som vi i forvejen havde samlet. Fra dette tårn kunne vi i det fjerne se en mand signalere SOS. Her var nogle negre faldet ned fra en skrænt og skulle hejses op. Videre gik turen til en lille lund og så langs en å, et overmåde ufremkommeligt terrain med sumpe og brændenælder. Pludselig faldt man bogstavelig talt over et par negre, som lå midt i brændenælderne. Her fik vi en lille kortskitse, som viste et punkt ved bredden af en sø. Her pegede en pil ud i søen, og 12 meter ude fandt vi en melding om, hvor guldet var. Dette skulle vi snige os ind i en granskov og hente. Derefter blev vi vist til bivouakeringspladsen, hvor vi fik udleveret en kanin som proviant!!!! Lørdag morgen fik vi ordre til at bygge en sejldugsbåd af de materialer, som var anvendt til bivouaken.

Lørdagens begivenheder formede sig iøvrigt som en pejlingsopgave, og hvor retningerne mødtes, lå der en sammenstyrtet guldmine. Denne var lavet som en meget vanskelig slutningsopgave, men udover det, var det punktum for den spændende hikes oplevelser. Der var dog noget muggent ved det, at den blodrøde assagai ikke var fundet, og dette gav da også grundlag for en meningsudveksling ved lejrbålet, der pludseligt blev afbrudt af meddelelsen om natløbet. Niels,

Ørnene, Chr. d. IV.

Bamsefar fra 1. Valdemar Sejrs
fortæller

Da jeg på Johans opfordring har grebet skriveren mellem højre hånds tommel og pegefinger, skulle

det jo være for at fortælle om den største oplevelse, patruljen havde i Wakambalejren. Dette bliver meget svært, da hver eneste lille ting, lige fra opgaven med at bage sandkage, til vores bekendtskab med naboen var en oplevelse. Jeg har derfor tilladt mig at nævnte to ting.

På den ene side var vi enige om, at den største, om jeg så må sige, materielle oplevelse var hiken med alle dens opgaver, lige fra turen ud til eneboeren, til oplevelserne på overnatningsstedet, med spidstegning af kanin og bygning af bivuak og sejldugsbåd. På hiken kom vi ud for alt det, man som lille spejder drømmer om, men som mange desværre aldrig når.

Den anden oplevelse, den mere følelsesmæssige, var det vi oplevede på natløbet. Til at begynde med, den storhed, der var i skoven, som vi gik der sjaskvåde og pladrede i den mørke regnvejrsnat. Vi følte rigtigt, at vi var eet, hele patruljen, der gik og spejdede efter de svage skær af zuluernes bål. Endelig den stemning der var, når vi nærmede os en sagte nynnende zulu, og når vi igen skulle af sted, hans bøn til guderne om beskyttelse for os, inden vi igen forlod det beskyttende bål for at forsvinde ud i natten, regnen og mørket.

Senere på aftenen, da vi havde lagt den første del af den hellige sti's rædsler bag os, mødte der os en ny oplevelse. Som vi kom gående der i mørket og stilheden, der kun af og til brødes af et skrig eller en hæs lallende latter, som gav genlyd i natten, kom vi pludselig ud af skoven, og foran det højdepunkt, vi trådte ud på, udbredte den oplyste Åbenrå by sig med alle sine forskellige lys, som spejlede sig i fjorden, medens månen og stjernerne af og til viste sig gennem de forrevne skyer. Det var så storslået og betagende, at vi aldrig glemmer det. Endelig følte vi rigtig det sammenhold og den alvor mellem os, hvormed vi alle gik op i »legen«, medens vi sad der på skrænterne og så tavse flokke komme i en stadig strøm for at slutte sig til os andre, der stille ventede på det sidste budskab, der var en hel oplevelse for sig.

Bamsefar.

**Og søspejderen Georg fra
»Sjøgutterne«,
Peder Bredahls trop i Nyborg
siger:**

Som søspejdere tager vort spejderarbejde naturligvis mest sigte på at dygtiggøre os til manøvrering med og behandling af vore både; men vi er ikke derfor ukendte med landspejdernes almindelige arbejde, idet vi også trænes i patruljeløb, hvorunder såvel kort som kompas kommer til anvendelse, ligesom vi under landgang og påfølgende opgavers løsning kommer i kontakt med landspejdernes arbejde.

Vi var derfor alle i patruljen fortrøstningsfulde med hensyn til vore evners muligheder under landspatruljeturningens forskellige konkurrencer, men vi var dog samtidig indforstået med, at vi ikke kunne gøre os håb om at blive placeret blandt de allerbedste.

Alligevel nærmede vi alle i patruljen store forventninger til det forestående arrangement, og lad mig sige det med det samme, de blev mere end opfyldt. Gang på gang blev vi — såvel under opholdet i lejren som på de forskellige ture i terrænet — overrasket over den forudseenhed arrangørerne havde nedlagt i hver enkelt opgaves udformning, således at disses løsning

Læs videre næste side.

Zuludreng tarnsporteres til nødlazarettet.

I sejldugsbåd over Afrika søen.

Det kniber med at bære præmierne.

På vand-vandring til Eneboer-gen.

WAKAMBA

Siv og planter gør sejladsen vanskelig.

Her går det lettere.

Den ensomme signalpost på den søde ø.

Tikampens kort — uden lejrplads

kom til at indebære alt det bedste og smukkeste i spejderarbejdet.

Jeg vil også gerne takke alle kammeraterne for det udmærkede kammeratskab, der udfoldede sig overalt, hvor vi kom i berøring med hinanden. I særdeleshed vil jeg gerne takke de kammerater, der under en eller anden form rakte os en hjælpende hånd, hvilket var særligt kærkomment, da det kneb for os at bygge bivuakhytten!

Venlig spejderhilsen,

Georg.

I 7. Århus blad berettes følgende

Se, vi havde nok regnet med, at det blev en hård tur, men vi antog, der ville blive en kant. Dette har førerne ganske sikkert glemt, og jeg skal love for, det var opgaver vi kom ud for.

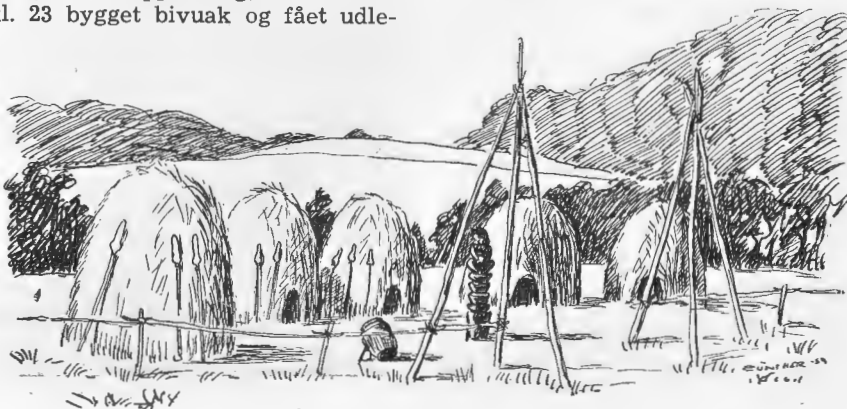
Den værste tur var hiken. I har sikkert alle deltaget i en hike, men hvem af jer har gået 32 km med fuld oppakning (også patruljemateriel). Hvem af jer har vadet over en sø (med oppakning)? Hvem har kl. 23 bygget bivuak og fået udle-

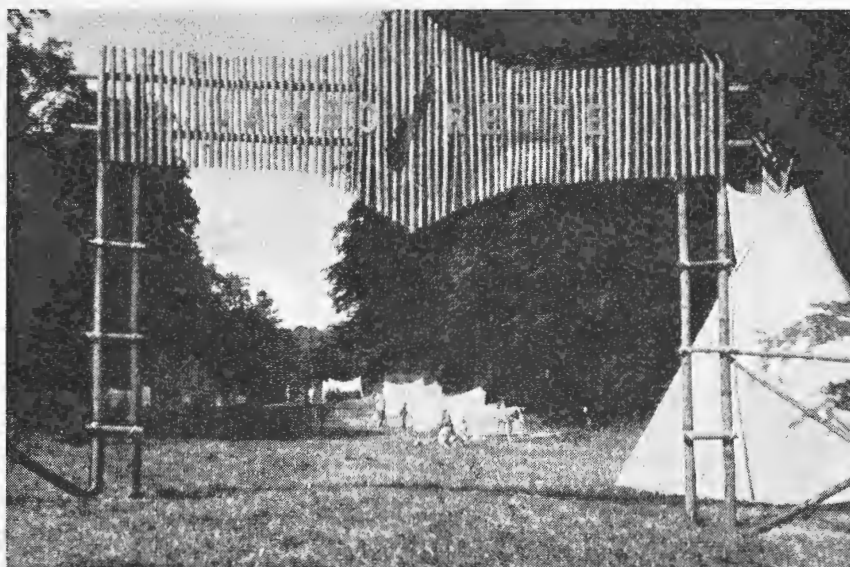

Meldingen sendes gennem Zulu-land.

veret en kanin (uden skind) til spidstegning. Jo, se det var alle tiders tur. Og natløbet, ja jeg havde nær glemt prikken over i'et. Se, midt i lejrbalet den sidste aften lød en stemme gennem æteren, som befalede, at vi skulle af sted igen. Nå, vi kunne lige så godt springe som krybe i det — og vi tog fat. 8 steder i skoven, der lå omkring lejren, sad 2 mænd om et bål, og efter at have fundet de 8 bål, hvor vi hvert sted fik en perle udleveret, søgte vi til et vejkryds, hvor vi blev modtaget af negre. Efter at have passeret en rædselssti med kranier, trommer, fosfor o.s.v. nåede vi det afsluttende lejrbaal i en dal, hvor medicinmanden overleverede »Wacambastammens blodrøde assegai«.

7. Århus.

Hvor den skønne røde borg stolt hæver sine tykke mure over borgsøens vande, hvor gamle ege med tykke runeristede stammer majestætisk breder kronernes omfangsrige pragt, og hvor den høje, slanke bøg danner de dejligste løvsale, der lå en spejderlejr og der tabte hver eneste deltager sit hjerte.

I dagene fra 2/8 til 9/8 holdt Valdemar Sejrs division international jamborette i Tranekær slotspark, en af Danmarks skønneste egne. Der deltog ca. 250 spejdere i lejren, og de kom foruden fra alle divisions troppe fra forskellige europæiske lande. Der var repræsentation fra Skotland, England, Frankrig, Østrig, Tyskland, Sverige og Syd-slesvig. Desuden deltog spejdere fra Irokeserne, Haderslev og 2. Haderslev trop, Erik Menveds trop i Horsens samt Chr. d. 2. trop i Nyborg.

Det var otte dejlige dage, vi havde sammen, og mange venskaber blev knyttet imellem de forskellige nationer. Opholdet på Langeland var rig på oplevelser, og navnlig

de udenlandske spejdere var ganske betaget af øens skønhed. Ja, øen blev besat på alle leder og kanter under en 30 timers hike. Det var en landbrugs-hike, der var blevet lagt. Spejderne besøgte forskellige landbrugs-bedrifter, gårde og godser. Der blev aflagt besøg på en række mejerier, Langelands Andels Svineslagteri, i frøfirmaer og kornhandler, og på samme tur besøgte spejderne nogle af de mange oldtidsminder, som Langeland er så rig på. I Rudkøbing besøgte museet, konserverfabrik, rebspinderi, dagbladene og forskellige virksomheder. Overalt blev spejderne hjerteligt og venligt modtaget. På mejerierne fik de lov at »frådse« i mælk, fløde ost og smør.

PA HIKE

Under hiken var alle spejderne opdelt i hold på 10, og disse hold var sammensat af spejdere fra de forskellige nationer. De blev sendt af sted og overladt til selv at finde ud af sproget, og efterhånden gik

JAMBORETTE ved TRANEKÆR

Otte dejlige dage
i
historiske omgivelser

det glimrende. Spejderne blev så at sige »tvunget« til at tale med hinanden, og der kom ofte komiske situationer ud af det. Denne hike faldt på så tidligt et stadium, at den i højeste grad var medvirkende til at svejse kammeratskabet imellem nationerne.

En af dagene var spejderne inviteret på Tranekær slot, hvis ejer, lensgreve K. B. Ahlefeldt Laurvig, var formand for lejrens præsidium. Lensgreven fortalte selv spejderne om det ærværdige slots historie. Et af lejrens højdepunkt var vel besøget af »Peter Most«-drengene fra Svendborg og lejrbalet samme aften. Da strømmede publikum til fra hele Langeland, og der var vel ialt ca. 2000 mennesker til lejrbalet den aften.

OG NATTEVANDRING

Den gennemgående »Good camping« konkurrence vandtes af repræsentanterne fra Tyskland, og de fik herfor overrakt et stort og smukt hjortegevir. Der var også lejlighed til at aflægge nogle af spejderprøverne, bl. a. nattevandringen til 1. kl. prøven. Til denne havde indtegnet sig 96 ialt, og denne spændende nattevandring var lagt i skovene omkring Stengades udtørrede sø. Spejderne tog af sted en og en,

Læs videre næste side.

Franskmændene, som kom i egen »auto«.

Et par svenske spejdere.

Tyskerne, fuld af sang og musik.

Jeg samler på . . .

FUGLEFJER

Af Torben Wolff

TEGNING: PREBEN GROSS

FOTOS: VIGGO H. JENSEN

Noget af det, der først fangede min ungdommelige interesse, da jeg for snart mange år siden begyndte at samle på de mange ting, man kan finde i naturen — det var **fuglefjer**. Har man øjnene med sig — og det har vel alle spejdere, — skulle jeg mene, — kan man jo finde fjer overalt — i skovene, på marker og heder, i søer og langs stranden.

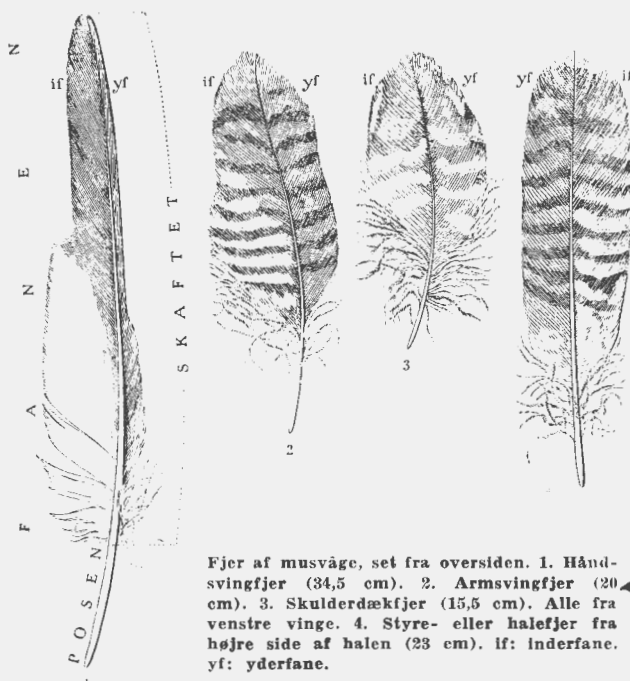
Og det er ikke så mærkeligt.

Alle vore fugle fælder nemlig hver eneste fjer en gang om året, som oftest nu om efteråret. Denne **totalfældning** foregår jo ikke på en gang, så fuglen en skønne dag er helt nøgen(!), men lidt efter lidt, og de afkastede fjer erstattes hurtigt af nye. Nogle fugle har desuden en **forårsfældning**, som kan bevirke en stor forskel på vinter- og sommerdragten, f. eks. hos svømmeændernes andrikker. Endelig kan der være tale om en **bræmefældning**, hvor det som oftest er spidsen, der falder af; hvis denne har en anden farve end resten af fjer, skifter fuglen udseende. Det sker f. eks. med hættemågen. Bortset fra de mørke pletter ved ørene er dens hoved hvidt om vinteren. Men det er kun den yderste spids

af hovedets fjer, der er hvide, og når disse spidser midt i marts falder af, fremkommer den velkendte mørkebrune hætte.

Mens de fældede fjer ligger spredt og må samles en for en, kan man gøre et fint kup til sin fjer-samling, hvis man falder over en rovfugls eller et rovdyrs ædeplads. Det vil næsten altid være høge eller ræven, der har været på spil. De fleste falke og mårene er nemlig langt sjældnere, tårnfalkene og uglerne tager ikke mange fugle og æder dem i så fald med hud og hår — undskyld fjer! Har Mikkel været på spil, mangler den nederste del (fjerposerne) gerne på de største fjer, da de er bidt, ikke revet af, og fjerene kan ligesom klistre sammen p. gr. a. rævens spyt. Høgenes (og falkenes) bytte kendes på det hakkede eller flossede brystben og bækken med mærker efter rovfuglens skarpe næb. Mangler gnavspor, og er brystbenet helt, er der størst sandsynlighed for krager.

Der er fire steder i naturen, hvor

Fjer af musvåge, set fra undersiden. 1. Håndsvingfjer (34,5 cm). 2. Armsvingfjer (20 cm). 3. Skulderdækfjer (15,5 cm). Alle fra venstre vinge. 4. Styre- eller halefjer fra højre side af halen (23 cm). if: inderfane, yf: yderfane.

det i særlig grad giver bonus at gå på fjerjagt: Det er — som du vel forlængst har regnet ud — under rovfuglere og uden for beboede rævegrave, i tætte nåleskove, hvor man på den nøgne skovbund nemt får øje på selv de mindste fjer og endelig langs stranden, hvor fjer og døde fugle skyller i land i ofte forbavsende mængder, især svømme- og vadefugle, men også mange trækfugle, der er blevet tvunget ned på havet og er omkommet. Du kan også alliere dig med jægere og vildthandlere, men selvfølgelig er det meget sjovere selv at finde fjerene.

DER ER FLERE SLAGS FJER

Der er tre hovedformer af fjer: **svingfjerene**, der sidder på hånden og armen, **styrefjerene** på halen og **dækfjerene**, der beklæder kroppen.

Svingfjerene er kraftige og tilspidsede og strålerne på undersiden (inderfanen) er betydeligt længere end på ydersiden (yderfanen). Og så **styrefjerene** er kraftige og virker som ror og bremse. De midter-

Jamborette (fortsat)

48 i første afdeling før midnat og 48 (noget ældre) efter midnat. Vandringen gik igennem de mørke skove til forskellige poster. De var arrangeret som: Negerkrål, Vikinger, Pirater, Eskimoer, Indianere og . . . spøgelse.

Men ugen gik på hæld, og der blev travlhed med at skrive adresser, byttehandelen gik livligt, franske spejdere byttede huer, østrigske mærker, osv. osv. I det hele taget var der den livlige tuskhandel, som der altid er og vil være.

Lørdag aften holdtes det sidste lejrball, som også blev overværet af et stort publikum, og her begyndtes afskedstemningen at kunne mærkes. Der var en vis vemod trods alt festivitas over denne aften.

Snart var der tyst mellem træerne, hvor før de glade drengestemmer havde lydt, hvor bålene havde knitret, hvor sangen havde lydt. — Solen glimtede »Good bye« i Trane-kær slotsruder, bølgerne i borgsøen skvulpede »Auf Wiedersehen« og bladene på de gamle ege hviskede »Au revoir«.

Kender du Århus naturhistoriske Museums skrift »Natur og Museum«. Billeder og tegninger bringes med tilladelse derfra. Du kan købe serien hos boghandleren.

ste styrefjer har nogenlunde lige lange stråler på begge sider af skaffet, mens de ydre har smalle yderfaner. **Dækfjerene**, der i særlig grad betinger fuglens farve, har gerne et ret stærkt krummet skaffet, og den inderste del af fanen er dunagtig og har stor betydning for isolering mod varmetab. Endelig er der hos en del fugle de såkaldte prydfjer (vibens og hejrens top, brushanens »krave« o.s.v.) og **dunene**, der iøvrigt mangler hos mange fugle.

Hvad er det for en fjer?

Når du nu tager fat på at samle på fjer, vil du hurtigt møde store vanskeligheder med at hitte ud af, fra hvilke fugle de stammer. Nogle er meget let kendelige, f. eks. de små himmelblå og sortstribede fjer fra skovskadens vingespejl, ringduens styrefjer med det brede lyse tværbånd midtpå, spættefjerene med de skarpttegnede hvide pletter eller bånd, uglernes fjer, der er frynsede langs kanten og høge- og musvågefjerene, der er gråbrune eller sortebrune med mørke tværbånd og med et lyst, dunet parti nederst på fanen. I korpsets bog »Årets gang i naturen« er afbildet en del af de fjer, man oftest finder, og i en nyligt udsendt, lille bog fra Naturhistorisk Museum i Århus (»Fjer og fjerfund«, pris 1,50 kr.), findes der en fortrinlig bestemmelsesliste over fjer af mere end 50 almindelige danske fugle foruden mange gode billeder.

Også samlinger af udstoppede fugle på museer eller på din skole er en god hjælp. På døde fugle ved stranden og på de fuglerester, man finder på rovfugle og rovdyrs ædepladser, er jo tit næb og ben bevaret og kan bidrage til at løse det kildne spørgsmål om, hvad det er for en fugl.

Men den allerbedste hjælp vil det være selv at have en så komplet samling af rigtigt bestemte fuglefjer som muligt. Så kan man sammenligne og veje for og imod, og det er bedre end selv de bedste billeder eller beskrivelser.

Og hvorledes skal da en fjersamling se ud? Der er flere muligheder. Du kan anbringe fjerene i gennemsigtige cellophanposer og evt. fæstne dem med en lille klat lim. Lukkes posen med klæbestrimmel el. lign., har du samtidigt spærret

vejen for fjersamlingens værste fjender: møl og andre skadedyr. Du kan også opbevare fjerene i en brevordner eller evt. et stilehefte, et ark for hver fugleart. De mindre fjer limes fast, de større sys på eller fæstnes ved at stikke skaffet, der i forvejen er trykket fladt, gennem to huller. Af hensyn til møllene må det hele opbevares i en tætsluttende kasse.

En tredje mulighed er at opsætte fjerene smukt på en stor papplade eller træ-plade og dække den med cellophan eller glas. Det vil være en pryd for enhver »patruljevæg« i kongeriget! Selvfølgelig skal man i sin fjersamling altid stræbe efter at få både svingfjer, styrefjer, dækfjer og evt. dun og prydfjer. Alle fjer forsynes med navn, findested (f. eks. »Nåleskov, Tokkekøb heg« eller »under duehøgerede, Jægerspris stor-skov«) samt dato.

Til slut skal jeg give dig et ek-

sempel på, at der er masser af fjer at finde i naturen. Som bekendt bruger adskillige småfugle fjer til udpolstring af deres reder. En fuglemand satte sig en dag for at undersøge en halemejsers rede nøjere, og det viste sig da, at denne ene lille rede indeholdt ca. 2500 (halvtredietusind!) småfjer, som fuglen havde hentet højst 50—100 m fra redestedet. Så man ordentlig efter, lå der fjer alle vegne, og det tog den kun få dage at få samlet det vældige antal sammen.

Gak hen og gør som halemejsen.

Ringduevinge behandlet af ræv. Svingfjerene er bidt af tætt ved knoglen og hænger sammen ved et stykke hud. (Nordslunds skov, 12. april 1953.)

Rester af vibe nedlagt af vandrefalk (Kysing fjord, 12. april 1953). Brystben (1) og bækken (2) med hak efter næbbet — karakteristisk for bytte fortæret af en rovfugl. Hjertet ses under 1.

BEREDSKABSMÆRKET

LONELY BULL fortæller denne gang om besvimelser, chock og røgforgiftning

5) a. **Besvimelser.** Patienten bliver bleg, let svedende og synker om. Besvimelse kan fremkaldes af mange årsager: dårlig ventilation, forskrækkelse, synet af blod, smerte m. m.

Patienten anbringes liggende med hovedet lavt, så blodet kan løbe til hjernen. Alt stramtsiddende løsnes. Det fremskynder oplivningen at bade patientens tindinger med koldt vand. Når han er kommet sig af den bevidstløse tilstand, kan man give ham oplivende midler.

b. **Chock** er langt alvorligere end almindeligvis antaget. Det viser sig ved, at patienten bliver bleg, kold-svedende med kølige hænder og fødder, og pulsen bliver svagere. Patienten bliver omtåget og døsende, så det undertiden bliver opfattet som beruselse. Den udtalte mæthed går over i bevidstløshed, og tilstanden kan i ubehandlede tilfælde medføre døden.

Det gælder først og fremmest om at holde patienten varm (uldtæpper, varmedunk), at sørge for så megen ro som mulig, at standse evt. blødninger, at nedsætte smerter (f. eks. ved at bandagere benbrud før transport), at transportere patienten så skånsomt som muligt til lægebehandling — og endelig at berolige og opmuntre patienten. — Husk, at **chock er en meget alvorlig tilstand.**

c. **Røgforgiftning.** Patienten må hurtigst muligt ud i frisk luft, hvorefter kunstigt åndedræt må påbegyndes omgående, lægehjælp er altid påkrævet.

Inden redningsmandskabet trænger ind i det røgfyldte rum, må der så vidt muligt skaffes gennemtræk — lungerne fyldes med frisk luft, og vejret må så vidt muligt holdes under redningsarbejdet, hvorfor dette må forceres mest muligt. Det er af betydning, at redningsmanden har et reb bundet om sig, så han i tilfælde af forgiftning kan

hales ud eller en anden kan finde ham ved at følge snoren, ligesom den vil lette redningsmanden i at finde udgangen, hvis synet på grund af røgen svigter.

6) Stimulerende midler.

Som sådanne anvendes, når patienten er ved bevidsthed og i stand til at synke: **Hoffmanns- eller kamferdråber.** En dråbe pr. år, dog aldrig over 30 gives på et stykke sukker eller i en ske med lidt vand.

Spiritus eller hed vin (brændevin, whisky, madeira og portvin) gives i en teske med en smule vand (dog ikke til patienter, der lugter af spiritus!).

Varm, sort kaffe — stærk te — eller stærk kødsuppe — alt i små mængder.

Disse midler må anvendes ved ildebefindende og efter besvimelser, hvor patienten er bleg. Der må ikke gives stimulerende midler ved ildebefindende i forbindelse med større blødninger eller indre kvæstelser.

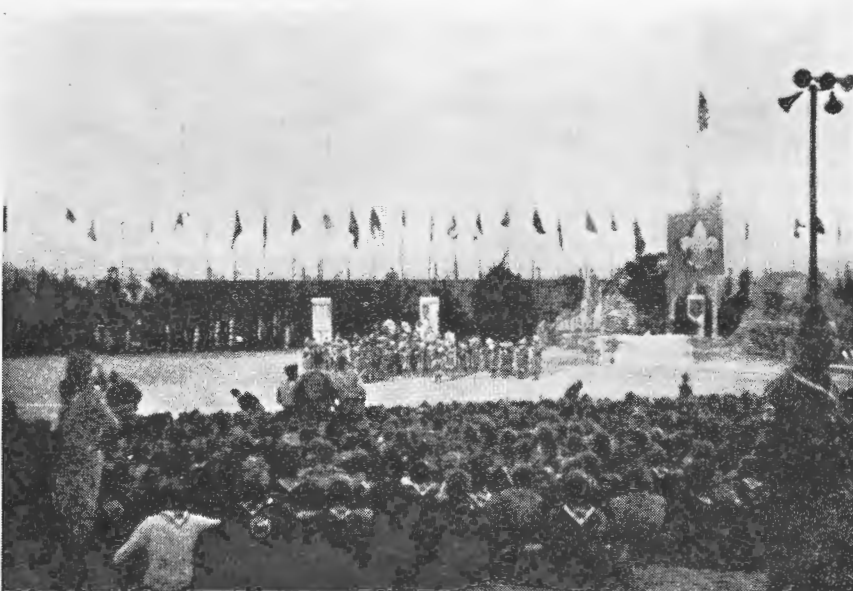
Er patienten rød i hovedet (hede-

slag eller solstik), anvendes **isvand — kold mælk — ispiller ell. koldt vand med citronsaft.** Er patienten bevidstløs, kan ydre stimulerende midler anvendes, f. eks. stærkt lugtende ting som salmiakspiritus — kamfer — ituskårne løg o. l. Det anvendes på den måde, at patienten bringes til at lugte til det. Et godt oplivende middel er at bade patientens tindinger med vand eller sprit o. l.

Dette skal ikke give sig ud for at være en fyldestgørende instruktion i nødhjælp — dertil er emnet alt for omfattende. Det er kun en oversigt beregnet på en lettere repetition. En sådan bør du foretage af og til, så du til stadighed er i stand til at honorere de krav, der stilles til en bærer af beredskabsmærket.

Har du ikke før stiftet bekendskab med stoffet, bør du slutte dig til samaritterkursus, eller du må studere Spejdernes Samaritterbog grundigt.

Lonely Bull.

Et billede fra den store Jamboree i U.S.A. Du kan læse om den i næste nummer.

På denne side finder du den første af en række instruktioner specielt for søspejdere.

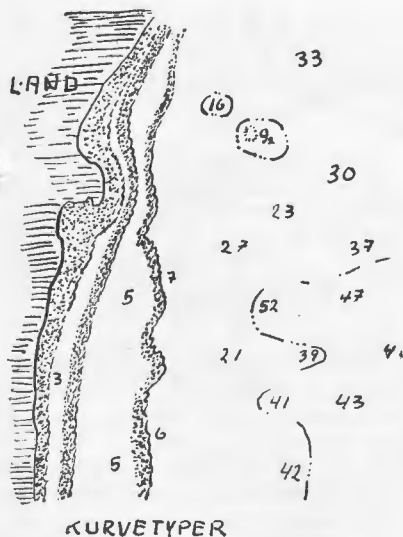
Søkortet.

De danske søkort hører til verdens bedste og fremstilles på det kongelige søkortarkiv. Når du køber kortet, er det ført ajour til købsdagen, og du må selv holde det ajour ved at følge med i de rettigheder, der hver uge bringes i »Efterretninger for søfarende«, der bringer meddelelser om alle rettigheder f. eks. fyrændringer og vragspositioner.

Kortet giver en mængde oplysninger for søfarende. I det følgende skal vi se på de forskellige ting:

Vanddybden

angives dels med farve og dels med dybdekurver. Hvor dybden er over 6 meter, er kortet hvidt, og hvor den er under 6 meter, er kortet blå eller gråt.

Kurverne findes på de fleste kort for 2, 4, 6 og 10 meter og på en del også for 20, 30, 40, 50, 75, 100, 150 og 200 meter. På skitsen kan du se de forskellige kurvetyper.

Havbunden

har også interesse. Når man lodder, kan man ved hjælp af lidt tælle i loddets bund få en bundprøve med op, og det kan give en god rettesnor, når man sammenligner bundprøven, dybden og kortets andre oplysninger. Ved angivelse af bundarten anvendes en del forkortelser. Dem ser du her:

b. Bd.	blød bund	G.	Grus
h. Bd.	hård bund	Gr.	Græs
bl.	blå	K.	Kalk
br.	brun	Kl.	Klippe
f.	fin	Kor.	Koral
g.	grå	L.	Ler
gl.	gul	M.	Mudder
gv.	grov	Pr.	Prikker
l.	lys	Sd.	Sand
m.	mørk	Sk.	Skaller
r.	rød	Sl.	Slik
s.	sort	St.	Sten
sm.	små	T.	Tang
st.	store		

På søkortet

findes desuden signaturer for vrug, fyr og sømærker. Ved siden af vragsignaturen findes signaturer for ting, der kan ses fra søen og have betydning for navigationen f. eks. møller, kirker, bakker, byer osv. (se skitsen).

Der findes forskellige slags søkort. En del kort i mindre målestok kan kun anvendes som oversigtskort, idet de kun viser afmærkningen i hovedfarvandene.

Til besejling af de indre farvande er det nødvendigt at benytte specialkort over en bestemt del af farvandet eller over havne. Ethvert søkort er forsynet med dato for ajourføring, og du må derefter selv holde dig ajour med de ændringer, der sker. Det hjælper ikke at bruge et gammelt kort.

Søkrabben.

Fra Peter Bredahl troppen låner vi denne troværdige sømandshistorie.

I mine unge dage var jeg ude at sejle med en fiskerbåd. Vi fiskede makrel i Nordsøen. Hver eneste makrel var så stor som en hval, og vi fangede 4000 snese. Kort efter traf vi et stort skib, og da vi gerne ville sælge vore fisk til det, kom vi om bord. Det var det største skib, jeg nogen sinde har set. Jeg så en gammel mand, der så ud til at være 100 år, og da jeg ikke kunne forstå, hvad de brugte så gamle sømænd til, spurgte jeg styrmanden, hvem han var.

— Det skal jeg sige dig, sagde styrmanden, han kom om bord, da han var 15 år, og blev straks sendt op for at forgyldte fløjknappen. Han kom først ned for 8 dage siden.

Jeg gik nu rundt omkring og så på det store skib. Der var 400 redningsbåde, der hver var så stor som »Esso Nyborg«. Når matroserne skulle sætte sejl, havde hver sin fordvogn, som de kørte ud på ræerne med. En dag, medens jeg var om bord, faldt kokken i suppegryden, og de måtte sætte redningsbåden ud efter ham, — de fandt ham først 3 dage senere.

Skibet skulle til Finland efter en last træ, men da det kom ind i Kattegat, løb det på grund, og de måtte kaste en del af ballasten ud. Det blev for resten til Læsø. Lidt senere måtte de kaste mere ballast ud — det blev til Anholt. Da de kom til Kronborg, måtte de smøre brun sæbe på siderne af skibet, for at det kunne glide igennem. Da de endelig kom til Finland, begyndte de at laste træ, — det er nu 70 år siden, men hvis det ikke er løgn la-ster de endnu.

Olsen, skipper.

NB!

I sidste nummer var fejlagtigt i en del af oplaget opgivet en forkert pris.

Den koster kun kr. 3.75

AT FÆRDES OM NATTEN

især for skovmænd

B.-P. har sagt, at en spejder træner sig selv, så han kan klare sig lige godt i dagslys og om natten. Så der er noget at gøre for os. Har du prøvet en håretransport om natten? Har du listet dig frem til grævlingen i mørket? Har du sneget dig ind mod terrænlegens fjender, uden at de så dig? Har du rejst telt i mørke? Ja, det var bare nogle få ting, og de er hver for sig ganske spændende.

Du kan begynde at træne dig selv nu i efteråret. Som ved al anden træning skal du gå langsomt frem. Du bør kunne klare f. eks. snigningen i dagslys først, og du skal søge langsomt at vænne dig til mørket, så du forstår at høre natens lyde, at se tingene i mørke og at lugte i mørke.

Lys og mørke.

Lommelampe bruges ikke. Hvis man bruger lys af og til, fornemmer man ikke natten, man afbrydes og får ikke noget ud af det.

Når du går fra et oplyst værelse ud i mørket, skal du standse et øjeblik, så øjnene vænnes til. Der er ingen grund til at anstrenge sig. Øjnene vænner sig selv langsomt til mørket. Bare du stryger en tændstik eller tænder lommelampen et øjeblik, kommer du igen til at se dårligt. Det er et godt råd at lukke det ene øje, hvis du tvinges til at tænde lampen et øjeblik. Så går det hurtigere med at se igen.

Det kan være så mørkt, at det kniber med at se en forhindring foran. Men du skal blot føle dig for med hænderne og vil snart lægge mærke til, at du finder ud af, hvad det er, inden du rører ved det.

Det er bedst at betragte en ting mod så lys en baggrund som muligt — om natten oftest himlen. Måske er det klogt at sætte dig ned, så ser du det ofte bedre opefter. Brug også øret. Kan du høre noget?

Snigning om natten er spændende.

Her er nogle gode råd: Hvis du føler dig opdaget, »fryser« du akkurat som ved dagsnigning. Søg langsomt ned mod jorden, så ingen kan se din silhuet, men endelig langsomt, meget langsomt. Pludselige bevægelser ses meget let.

Væn dig til at lade fødderne føle sig for, inden du sætter dem helt på jorden. Pas også om natten på grene, der kan knække og undgå at sparke til stene. Om natten høres alt.

Skal du absolut over en lysning eller et gærde, udnyt da naturens lyde. Et vindpust giver om natten

ofte så megen lyd, at du roligt kan udnytte dette og derved skjule din bevægelse.

Væn dig til skovens lyde. En fugl, der skræpper op fra nattehilet, er et sikkert tegn på, at der er mennesker i nærheden. (Måske dig selv?).

Søg altid at have mørk baggrund og sørg for, at du selv er mørklædt. Lyst tøj ses let i mørket — ja, selv dit ansigt kan lyse. Måske var det en ide at sværte det? — og hænderne med? Ikke dårligt.

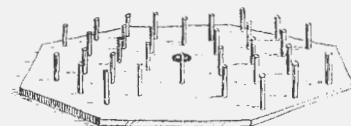
Og så god nat — jagt!

Gamle Vildsvin.

Et gammeldags brædspil.

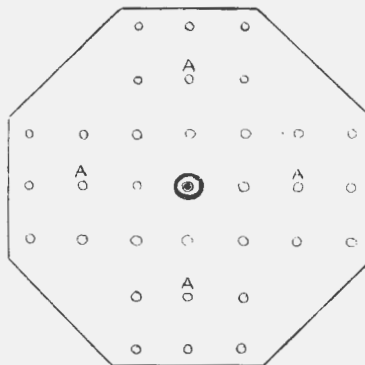
Jeg skal i dag fortælle dig om et gammelt brædspil kaldet solitær. Det er fransk og betyder eneboer. Hvorfor kan du selv hitte ud af. Du kan lave det selv på en papplade, ølbrik eller en træplade, hvori du laver huller, placeret i mønster som tegning. I alle huller sættes små træpinde (tændstikker kan nok an-

vendes), men snittede træpinde er kønnere. Kun i hullet i midten sætter du ingen. Og så begynder vi. Du flytter en pind ad gangen og må kun flytte den i lige linie og således, at den springer over en anden pind. Den pind, den springer over, tages ud.

I første omgang kan du altså flytte en af pindene, der på tegningen er mærket A, der kan flyttes ind i det tomme hul i midten. Det gælder nu for dig om at få alle pinde på een nær væk — ved at springe over dem.

Og allerfinest er det — og det kan lade sig gøre, når denne sidste pind slutter i midten. Prøv blot — det er faktisk spændende. Måske kan du lave konkurrencer med dine venner — hver med sit bræt.

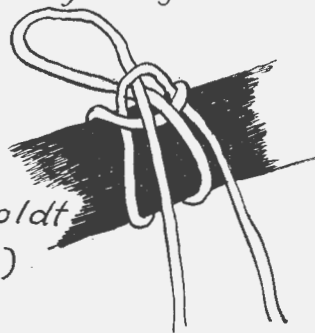
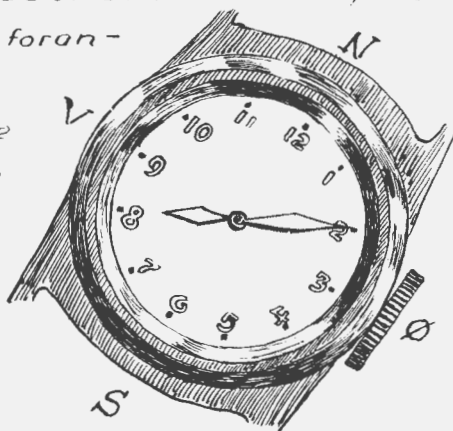
Det lykkedes - og vi kunne nu i aften byde vore to nye spejdere velkommen - begge rykket op fra ulvene - Jens og Torben. Vi bød velkommen under rådsilden tilsidst og de lærte lidt om patruljen FALKENE foran-

Men forinden sprang vi de almindelige knob over og prøvede alle at lære at binde den gamle landevejsrøver Dick Turpins knob. Det kneb, men det gik - det er vældig fikst.

Så øvede vi kompas. Vi lod Nord svare til at klokken var 12, og så råbte Svend f.eks. Vest og det gjaldt om, hvem der først kunne svare rigtigt ("et kvarter") eller Sydpøst (22½ minut over) o.s.v. Steen blev bedst med 8 point og Søren med 5.

Og så legede vi en sjov leg. Alle holdt venstre hånd på ryggen og højre hånd fremstrakt foran. Oven på hånden (bagsiden opad) lagde vi en tændstikæske og alle skulle nu prøve at kontakte en modstander og se at vælte hans tændstikæske ned, uden at ens egen gik med.

Tabte en af os tændstikæskan gik man ud. Det var skægt, og Søren - en af de nye - blev den sidste, der holdt ud - begge gange. (Vi prøvede 2 gange).

Lars

Ude i skoven levede...

Ude i skoven levede der en gammel ugle. Den havde store runde øjne og to små fjertoppe ovenpå hovedet, ganske som et par ører. Små dumme menneskeunger var bange for den, thi den tudede så fælt, sagde de. Men enhver rigtig dreng vidste, at den var en klog gammel fyr.

I landsbyen tæt ved boede der en skrædder, der havde to sønner Tom og Jens. Deres mor var død og i stedet boede deres bedstemor hos dem. Men hun så altid mange fejl hos dem. Når de legede, støjede de og væltede stolene, så de gik itu. Men så var det rigtignok anderledes, dengang nisserne var her, sagde hun tit. Drengene ville gerne have at vide, hvad det var for nogle. Å — det var nogle små fyre, som kom i huset, før nogen var stået op, og de havde hentet vand, tømmt asken ud og fyret op og meget mere. Men der var aldrig nogen, der havde set dem. Tom og Jens ville gerne vide, hvor man kunne få fat

i sådant et par. Det ville være bedst at spørge ugle, mente bedstemoderen. Da det blev mørkt gik Tom udenfor og tudede som en ugle. Og da uglen svarede, gik han nærmere og fortalte den, hvad der var i vejen. Jens og han blev altid plaget med en masse kedelige ting, de skulle gøre for far og bedstemor og nu havde de tænkt sig at få en nisse til at komme i huset. Uhu, uhu i hi hi sagde den gamle ugle. Hvad siger du, spurgte Tom. Jeg siger, om du ikke kan se åen derovre. Vent blot til månen er stået op, så skal du gå over på den anden side, dreje tre gange rundt og kalde på nissen, og når du ser ned i åen, vil du kunne se ham. Tak skal du have, sagde Tom. Men ih hvor blev han skuffet, da han blot så sit eget spejlbillede. Han skyndte sig tilbage til uglen og spurgte, om han havde gjort noget forkert. Så du virkelig ikke nissen, spurgte uglen. Nej, absolut ikke, sagde Tom. Hvad så du da. Åh, bare mig selv. Tror du da ikke, det er dig selv? Nej, for jeg er da ingen nisse. Næ, men du kunne blive det, hvis du ville. Du er en stor og stærk dreng. Du kunne godt feje gulv, bære aske o.s.v. Og du kunne gøre det, inden din far og bedstemor stod op, så ville de tro, der igen var en nisse i huset. Tom talte med Jens om det, og de blev enige om, at de ville være rigtige nisser.

Følgen var, at de to små drenge hver dag listede ud af deres seng, mens det endnu var mørkt. De lavede både det ene og det andet, og dag efter dag blev de ved. Der

**Er du
dygtig
til at
hjælpe
i huset?**

Alle tolv

Sona, BF Sven Poulsen,
Kong Eriks flok.
Kirba, BF Hans Henrik Jensen,
Gråulvene, 6. Vesterbro.
Dingo, BF Leif Anders Mikkelsen
Gråulvene, 6. Vesterbro.
Kriba, BF Erik Bendix Rasmussen,
2. Skanderborg flok.

var ganske vist en morgen, da Jens erklærede, at nu ville han ikke mere, det var ækelt og koldt at stå op. Men så havde Tom ganske roligt halet ham ud ved tærne og havde bagefter vigtigt sagt, at det var let nok at være nisse, så længe det morede en. Det havde han kunnet gøre den gang, han knapt nok kunne tørre sin næse, nej, men at blive ved, det var sport og mandeværk.

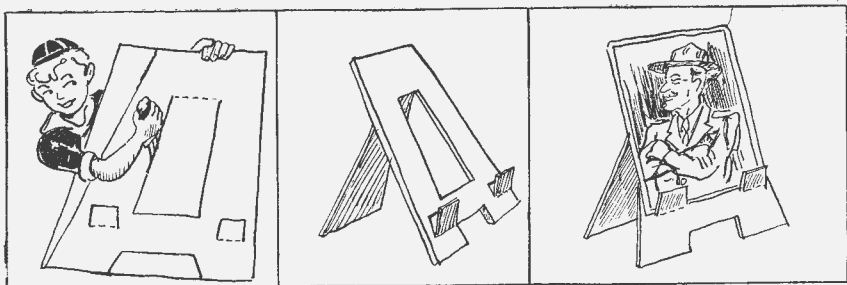
Det Tom og Jens gjorde er noget enhver ulv kan gøre. Det kan godt være, det måske ikke lige er kakkellovn og morgenkaffen, han skal hjælpe med. Men hvad det så er, er det en selvfølge, og han må ikke gå rundt og tro, at han er noget særligt af den grund.

4 raske indianere fra 9. Arhus flok.

Ry og 9. Arhus ulve på Himmelbjerget.

En fiks ide til fotografiet.

Forleden så jeg en fiks måde at stille et fotografi op på. Og det er let at lave. Du kan bare se på tegningerne. Først skal du have et stykke pap. Det klipper du ud i facon, som vist på tegning 1. Derefter klipper du ud tre steder, som du ser på tegning 2 og endelig stiller du billedet som vist på 3. Alt klart?

Sct. Jørgen flok

i Søborg divisionen har købt et træhus til 400 kr. og har i foråret fundet en egnet grund dertil. Inden længe regner man med at få huset rejst, så flokken får et godt lokale til ulvemøderne.

Fortsat fortælling af Peter Tini

Tegninger: Thora Lund

På stortogt.

Det er en bagende hed sommerdag i juli måned. Dybt inde i den mægtige skov kommer en træt skare drenge vandrende. De har travet hele dagen i skoven gennem krat og enge udenfor vej og sti. Kun efter solen har de gået stadig mod syd. Det er vore venner Robin Hood og hans mænd. De er på vandretur, og den skal vare i 6 dage. De vil leve, lige som den rigtige Robin Hood og hans svende gjorde i gamle dage. Telte har de ikke med. Overnatningen skulle foregå i hytter. Proviant har de ladet blive hjemme, men det har de ikke fortalt deres forældre. De har valgt en rute, der næsten hele tiden ville føre dem gennem skov og øde egne, og de har allerede haft en mængde oplevelser. De har set sjældne fugle og reder med æg. De har mødt vildt, og de har set en ræv med unger.

Det er nu blevet eftermiddag, og sulten, der længe i det stille har plaget dem, kan nu ikke skjules længere. De gør holdt på en lille skovslette og bliver enige om, at den vil de bruge til overnatningssted. Men først må de skaffe mad. Drikkevand kan de få fra en lille, rislende kilde. Det er rent og koldt. Til alt held myldrer det med skovjordbær på sletten, men det kan de jo ikke leve af. De er syv drenge

på denne vandring, og de tre bliver sat til at pille lige så mange skovjordbær, de kan overkomme. De fire andre går så på jagt efter noget fast føde.

Som de søgende går omkring, hører de fra trætoppene et farligt spektakel og opdager snart, at det stammer fra en rågekoloni. Straks får de en idé. Råger var jo en herlig ret. De gør deres flitsbuer klar og søger at skyde nogle af rågerne. Med stort besvær får de ram på 10 råger, som de sejrstolte går tilbage med til den lille slette. Her gør de rågerne i orden, idet de skærer dem op med deres skovmandsknive og tager indmaden ud. Så tænder de bål og får snart lavet et herligt glødebål. Efter dette finder de i skoven noget leret jord, som de pakker rågerne ind i hver for sig, idet de lader fuglene beholde deres fjerdragt på. De lerindpakkede råger bliver lagt i bunden af glødebålet, og nu følger en streng ventetid, hvor der endog er forbud mod at spise de friskplukkede jordbær. Omsider anså man rågerne for gennemstegte, de blev taget ud af gløderne, og lerskorpen med fjer blev brækket af i flager. Festmåltidet tog sin begyndelse. Rågerne smagte både trannet og underligt, men det ville ingen af dem indrømme. Sulten gjorde, at man spiste de stegte råger helt op.

Ulveungerne fra Vordingborg

tog i år så langt som til Graveshoved i Sønderjylland for at ligge i lejr og oplevede bl. a. en spændende natøvelse og 8 ulve gennemførte en travetur til Skamlingsbanken. Ulvene må have opført sig fint under togrejsen, idet mange medrejsende udtalte sig rosende om deres opførsel.

FRA JUNGLEBOGEN

Mowgli. Han voksede op sammen med hvalpene, skønt de, naturligvis, forlængst var fuldvoksne ulve, næsten inden han blev en stor dreng. Fader lærte ham, hvad han havde at gøre, og hvad alting i junglen betød, til hver raslen i græsset, hvert åndepust af den lune nattevind, hver ugleklage over hans hoved, hvert krads af flagermusens kløer, når den en stund søgte hvile i træerne

.... Mowgli kunne lugte ting, som de færreste mennesker kunne spore, men han havde aldrig nået at tilegne sig junglefolkets umådelige fine lugtesans.

I mellemtiden havde man bygget hytter til overnatningen af granris overdækket med bregner. I bunden af hytterne lagde drengene blødt mos og tørt bøgeløv. I disse hytter sov drengene hele natten, når ikke kamp med myg og biller holdt dem vågne.

Lyn og ildebrand.

Midt om natten begyndte det at regne, først faldt enkelte tunge dråber, de blev hyppigere og hyppigere. Snart styrtede regnen ned, så stærkt som det kun sjældent sker i Danmark. Samtidig begyndte det at tordne voldsomt. Det kunne vore venner ikke lide. Natten var kulsort, men ofte oplystes himlen af voldsomme lyn. Robin Hood og hans mænd var bange, og det var der ikke noget at sige til. Hytterne ydede ikke megen læ for regnen, og snart var drengene rigtig godt våde. De krøb ud af hytterne, klædte sig på og søgte i løb ud af skoven, kom til en landevej og fulgte denne i det sorte mørke. Det varede ikke længe, før de kom til

en stor bondegård. Vække gårdens beboere ville de ikke, men de fandt snart kostalden, hvor der ovenpå var et hølft. Her krøb de op og puttede sig ned i det bløde høl med alt det våde tøj på. Pludselig kom der et voldsomt lyn og et mægtigt tordenbrag. Det var som om hele hølftet rystede i sin grundvold, det gnitrede og fusede og hvæsed. Der var ingen tvivl om, at lynet havde slået ned, der hvor drengene havde søgt ly for regnen. Rummet fyldtes med røg, som var tæt og kvælende. Drengene hostede og fik vand i øjnene. De kunne ikke blive på det loft, men nu var det om at komme ned i en fart, for flammer begyndte at slikke op fra det tørre høl ganske tæt ved, hvor de havde ligget. Drengene kunne i forvirringen ikke finde lemmen, der førte ud i det frie, og hvor der stod en stige. Men omsider fandt de en anden lem i gulvet. Hvad den førte ned til, var de ikke klar over, men det var livet om at gøre at komme væk fra det brændende loft. Så alle syv gjorde springet ned i det ukendte. De havnede på stenbro-

lægningen i kostalden neden under, og de seks kom ikke noget til, men den syvende, Ole Pilespids, faldt om ved springet og udstødte et skrig.

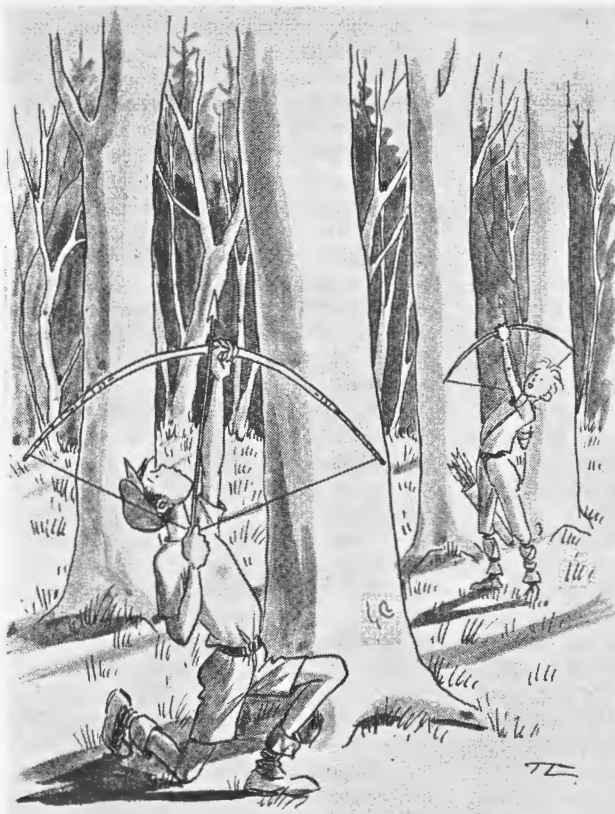
Der var blevet en mærkelig uro nede i kostalden, dels ved, at der også var begyndt at komme røg, og dels ved at dyrene pludselig fik besøg af 7 drenge. Ved springet ned var drengene nemlig havnet midt blandt køerne, hvilket ikke var særlig behageligt, da stalden ikke var nærværdig proper, men det havde ingen tid til at tænke på nu. — Snart fandt drengene hen til staldens døre. Først

bar drengene Ole ud. Han stønnede af smerte og havde sikkert ved faldet brækket sit ben.

— Ude fra så Robin, at ilden nu havde fået fat i hele kostaldens tag. Der var ingen tvivl om, at alle køerne og de øvrige dyr i stalden ville indebrænde. Her måtte handles hurtigt. Med store vanskeligheder fik de løsnet dyrenes reb og jaget dem ud i det frie.

Ole kommer til skade.

I mellemtiden var folkene på gården blevet vækket af den megen larmen i stalden. Stor var deres skræk, da de så, at lynet havde slået ned i deres staldbygning. Ved telefonens hjælp fik de alarmeret det nærmeste brandvæsen, der kom ret hurtigt, og dette fik begrænset ilden til kun at omfatte staldbygningen, men denne blev også så godt som helt ildens bytte. Stor var gårdejerens glæde over, at hans dyr var blevet frelst, men han var jo unægtelig lidt forbavset over sådan i nattens løb at have fået gæster i sin stald. Ole Pilespids blev båret ind i stuehuset og lagt på en sofa. Snart kom der også en læge til gården, og han mente, desværre i begyndelsen, at Ole nok havde brækket benet. Robin var fuldstændig forsvundet fra de andre drenge, og da der var gået over en time, og han stadig ikke var kommet, blev man alvorligt ængstelig for ham. Man havde snart fået indfanget de udjagede køer og heste, men opdagede at der manglede en hest. Det var et meget nervøst dyr, så man regnede med, at den var løbet bort i panik. Robins forsvinden satte man i forbindelse med hestens bortløben, og det viste sig at være rigtigt.

Østrigske ulve med deres hunde.

SPEJDER TIDENDE

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

NØRREJYDER

erobrer

ENGLAND

40 mand fra Nørrejyske har tilbragt 16 uforglemmelige dage på vikingetogt til England under Ravbanneret.

Selv søhærdede admiraler siges at kunne fodre Nordsøens fisk med det bedste, de har fået i sig, og vore spejdere gav ikke admiralerne noget efter, selvom foderet kun bestod af valsede havregryn og lignende — men til Newcastles kom vi med alle mand i behold.

Og så havde vi en uges herligt lejlighed hos divisionens gamle ven, **Lord Barnard**, i den 500 tønder land store park til Raby Castle. Hver aften muntre lejrbaal med andre troppe og ind imellem en afstikker til en kulmine og en bjergbestigning i »The Lake District«. Det sidste var en anstrengende tur for den aldrende forfatter til nærværende notits, men, dog også han kom op på toppen af den 1000 meter høje »Great Gable«. Men ved I, hvem der også kom derop — og i god form? Det gjorde **Peter Nielsen** fra Randellsborg. Han er total blind, og det var faktisk en kæmpepræstation både af Peter og af hans patruljekammerater, der frivilligt, uden opfordring, skiftedes

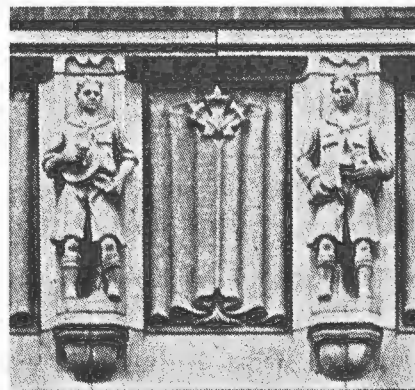
til at hjælpe ham og vise ham vej op gennem det vanskelige bjergterræn.

Vi var alle en dag inviteret til the med 15 slags kager på slottet, og drengene fik lov til at gå, hvor de ville, i det lille hus, som kun rummer 300 værelser og er bygget i 1365 — det ældste endnu beboede »Castle« i England fra den tid.

Men vi lå også rigtigt i lejr — hiked, turnerede o. s. v. — og i en af konkurrencerne havde Lady Barnard udsat et kobberstik af Raby Castle fra 1820 til hvert af medlemmerne af den vindende patrulje. Om de kæmpede for sejren! — (og præmierne!) Men det sjove var, at da vi skiltes i toget i Ålborg, bad den yngste Rasmussen fra Skipper Clement, der var i den vindende patrulje, om han nu ikke måtte få sit **kobberbestik** — og det fik han.

3 dage i London går hurtigt, og 40 nørrejyder fylder ikke meget på Piccadilly og Strand. Men de oplevede en masse, navnlig sidste dag, da hver dreng ekstraordinært fik udbetalt 1½ Pund Sterling med besked om, at dagen var hans egen, og at han måtte gøre, hvad han ville, men man skulle være mindst 2 mand sammen hele tiden og være i lejren kl. 24.

Hvert hold havde selvfølgelig op-

Regeringsbygningen i Ottawa i Canada prydes af disse to spejderfigurer

levet det mest spændende —. Nogle kunne ikke finde ud af undergrundsbanen og tilbragte derfor det meste af tiden **under** London, mange var i Madame Tussauds rædselskabinet, flere så en tredimensionel film, andre var i Londons Zoo, på museer og hvor ved jeg? Men det ved drengenes dagbøger, som blev ført under hele turen, og som i tider, der kommer, vil blive et kært minde for dem alle.

Vi spredtes igen til Nordjyllands forskellige byer efter en lidt vemodig afsked med sammensungne kammerater, der havde et hav af fælles oplevelser bag sig, og som var blevet til et sammentømret team under mottoet: »Een for alle, og alle for een«.

Endnu engang havde vi fået fornyet vor tro på spejderbevægelsens internationale værdi og mærket styrken ved varm hjertelighed fra ukendte fremmede spejdere af alle afskygninger.

Vor genvisit til vore engelske Jamborettevenner er slut, men vi har overbragt dem en invitation til den 3. Jamborette i Rold skov sommeren 1954 — og de kommer — igen!

Jens.

På toppen af »Great Gable« — 1000 m. Nr. 2 fra venstre i bageste række er den blinde spejder Peter Nielsen fra Randers

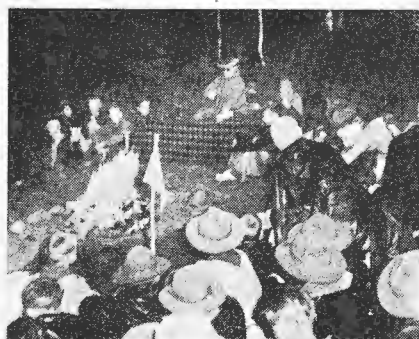
Nørrejyske spejdere med sikkerhedslygter og hjelme efter nedstigning i en engelsk kulmine

Fra Bæverlejren i Sverige 1953

Den 29. juni startede Aalborg kolonne med 60 mand til Sverige, det blev en begivenhedsrig og morsom tur, som vi sent vil glemme.

Rejsestemningen var på kogepunktet, da vi startede med bus til Frederikshavn, og vi sang, så det må have kunnet høres vidt og bredt.

Overfarten med »Sessan« foregik i strålende solskin, og vi hyggede os på agterdækket, hvor en af passagererne underholdt os med harmonikamusik.

Lejrbålsstemning i Sverige.

Bævernavet træstamme.

Spejderne arbejder ved skovhugst.

I Gøteborg overnattede vi på et vandreherberge, og næste dag startede vi med elektrisk tog til Hellefors. Der var 29° C. i kupeerne, så vi frøs ikke.

På stationen i Hellefors stod der to busser, som kørte os den 60 kilometer lange tur ud i ødemarken, hvor vi skulle ligge.

De første dage gik med at indrette lejren og se omgivelserne. Og så kom lejrens store oplevelse. En to dages tur ud i det vildeste vilde, med overnatning under åben himmel.

Det blev en pragtfuld tur, lige efter starten fik vi alle ordre til at skære os en stav, og vi oprettede på denne måde noget af Baden Powell's gamle spejderudstyr. Vi fik også megen glæde af den, når vi færdedes i ujævnt og sumpet terræn. Og så fik vi vor store ønskedrøm opfyldt, vi så en levende elgtyr, som luntede over en åben mark. Alene det gjorde turen til succes.

Om natten generede myggene (populært kaldt M.Y.G. 15 jagerne) os meget, og tre af os holdt vagt hele natten omkring det lille lejrbål. Kl. 2 blev vi sultne, og vi lavede havregrød, men da vi skulle vaske op, tabte Bagger tallerkenerne i elven. Der blev en natlig svømmetur til ham, uh, hvor var det koldt.

Nede ved elven byggede vi næste dag en stenvarde, som et evigt minde om vor herlige bivouaktur i Sverige.

I nærheden af lejren var der en bæverkoloni, som vi besøgte jævnligt, i det håb, at vi ville få en bæver at se, det lykkedes os nu

Mindevarden for Bæverlejren 1953.

Fra prøver og duellighedstegn.

Kaste redningsreb fra liggende stilling.

ikke, men »jægmästaren« fortalte os en hel del om bævernes liv og færden og viste os en udstoppet bæver.

Jægmästaren besøgte os en aften, og vi fik et rigtigt festlejrball, der kulminerede, da jægmästaren overrakte lejrens bedste patrulje et stort elgdyrgevir.

De sidste dage fældede vi træer og tjente derved til en glad aften på Liseberg i Gøteborg. Derefter tog vi hjem med mindet om en uforglemmelig Sverigestur.

B. B. S.

1. Nakskov trop

Nyt fra Sydhavsørerne.

Det er flere år siden, vi her i 1. Nakskov trop har været i bladet, og derfor finder vi en god anledning nu. I St. Bededagene bragte vi stolte en rævehale hjem fra forårstureringen, og det var første gang i troppens historie, at vi kunne lægge os i spidsen for divisionens 10 troppe.

Tovtrækningen vandt vi for 3. år i træk og fik derfor vandrepokalen til ejendom.

Vor sommerlejr gik til Vålse Vesterskov, hvor vi havde en god lejr ved Kildemarkerne med hike, vandring, olympiade m. m.

Palle.

Den svenske paratyfus-epidemi

satte en brat stopper for 5. Bytrops vandrelejre, der måtte afbrydes på grund af sygdom. 5. Oden-se trop omlagde i sidste øjeblik en planlagt lejr ved Vænersborg og tog på lykke og fromme til alle tiders lejr i Norge. Andre danske troppe lykkedes det at gennemføre lejre i Sverige uden vanskeligheder, det gælder således de 60 ålborgensiske spejdere, der gennemførte en vildmandstur og Fæstningsdrengene fra Fredericia og 1. Åbenrå, der begge lå i nærheden af Trolldhättan.

I Pindstrup

på Djursland er der blevet oprettet en patrulje under 1. Ryom trop.

De 550 franske spejdere,

der i sommer lå i lejr i Rold skov, var holdvis på besøg i Ålborg og besøgte under ledelse af Børge Thuen en del af byens seværdigheder. — De 15 troppe slog lejr forskellige steder i den store skov, og mange af spejderne tog et punkt i deres 2. classes prøve der, ved at foretage en 12 km vandring gennem skoven efter selvtegnede kort. Den ene dag var man ved Mariager fjord og gennemførte en sejlad med 40 gummibåde i fjorden. En stor hike gennem vildmosen blev gennemført, og de franske spejdere fik hurtigt kontakt med danske troppe, der også lå i lejr i skoven, således 4. Østerbro, Gentofte, Ul-lerslev og Nørrejydske divisions englandshold, der trænede forud for turen ved en lejr i Rold skov. Det samlede hold blev ledet af den franske spejderchef, Michel Menu, der er chef for Le Scout de France — og er en berømt faldskærmsjæger fra verdenskrigen.

Ved en olympiade gav de franske spejdere en flot opvisning, der omfattede Judo (en art Jiu-Jitsu), hurtigløb, padling i gummibåde og meget andet. Den franske chef fik af Jens Hvass overrakt et hjortegvir som hilsen fra Rold skov. Lejrbålene var et ovenud festligt, forrygende show med et stort opbud af spraglete dragter og bengalsk belysning. Det ene lejrbål blev transmitteret af radioen. Måske hørte du det?

DYB DAVNE TIL TÆRES SIDEN

VANDRINGER

- 60 km
1. Nakskov trop
Uffe Mikkelsen
Peter Waren
Claus Falbe Hansen
2. Ordrup trop
Bent Lykke Rasmussen
100 km
Juelsminde trop
Niels Anton Dam

1. KL. SPEJDERE

- Cort Adeler trop
PF Ole Habin

VÆBNERE

1. Nakskov trop
Uffe Mikkelsen
Cort Adeler trop
PA John Rasmussen
Jørgen Vind Andersen
Per Habin
Erik Ibsen
Niels G. Nielsen
Jørgen Steen Otto

RIDDERE

2. Ordrup trop
Jørgen Larsen
Cort Adeler trop
PF Ole Habin
Juelsminde trop
Niels Anton Dam

BLEV Din TROP NÆVNT DENNE GANG?

Stege troppen

har i år været på lejr på Bornholm — med alle tiders tordenvejr. Også 2. Åbenrå trop har besøgt klippeøen.

Polakatta

Ja, det navn har du næppe hørt ret meget om før, men uden for Juelsminde findes et sted, som nogle af byens spejdere har døbt sådan — navnet fandt de ud af ved den store terrænøvelse i Grenaa-lejren, hvor disse spejdere opholdt sig i fort Polakatta.

I Juelsminde Polakatta har man indrettet en slags forsøgsstation for pioner- og lejrarbejder.

En af stedets seværdigheder er en tovbros, der er 8—9 m lang. Den er udsendt mellem to træer ca. 8 m oppe. Bygningen af broen begyndte — ifølge fortets dagbog — den 9. marts, og den blev fuldført midt i maj måned. For at komme op til broen, klatrer man op ad nogle grene, der er fastgjort som ribber på træerne. Ved den ene ende af broen er oppe i træet bygget en platform på 4 kvadratmeter. Indgangen til fortet er en flot indgangsportal. Der findes flagstang, halmhytte, totempæl, bageovn med rundtræk og ikke at forglemme en rigtig blokhytte, der blev færdigbygget i 1952. Senere har man bygget endnu en hytte oppe i et bøgetræ. Den kunne rumme fem spej-

Juelsminde spejdersnes automatiske skopudsemaskine.

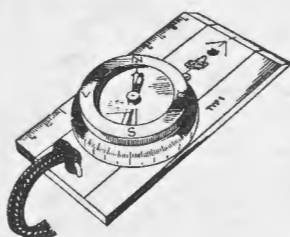

Tovbroen i Polakatta.

dere, men er desværre senere brændt ved et uheld. Blandt de mange andre lejrarbejder må nævnes et kombineret skopudse- og vaskemaskine samt et kombineret køkkenbord og brændeskjul.

Den sidste nyherhvervelse er en hytte oppe i træet ved tovbrosen. Den er fire meter lang og 1½ meter bred. Taget er dækket med halm og den er beklædt med halm-måtter. Der skal nu indrettes 2 sovepladser samt borde og bænke i den.

KONFIRMATIONS GAVER

SILVA

Skolekompas	10,50
Type 7 m. vædske ..	18,75
Type 2 m. vædske ..	26,50
Type 1 m. vædske ..	33,00
Type 8 m. lup	40,50
Type 15 armé m. spejl	44,50
Etuier 2,50 3,50 4,00 5,00	

SPEJDERTELEGRAMMER

Sct. Georg og dragen ...	0,50
Hornblæser	0,75
Mappe m. emblem i guld-tryk	1,50
Totempæl m. telegram ...	3,85
Sangskjuler, totempæl ..	9,85

Vi er specialister i SOVEPOSER

Krølund	42,50	48,50	62,00	66,00
Dun	78,00	88,00	98,00	118,00

Alle med hovedpude, lomme og lang lynlås!

SKULDERTASKER

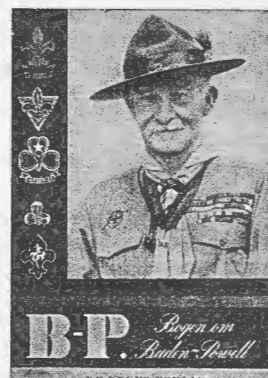
Svær sejldug ...	7,85	8,85	9,85
Kit-kat webbing	13,30	15,00	17,50

KORTTASKER

Svær oksehud ..	7,50	11,50	23,50
-----------------	------	-------	-------

SPEJDER-GAVEBØGER

Spejderloven	1,50
— indb.	3,00
Junglebogen	6,00
— indb.	10,00
På Ridderfærd indb.	7,50
B-P. Bogen om Baden-Powell	6,50

FODBOLDSTØVLER

Vi har den fremragende »Fight«-støvle i sort box calf med gule stikninger. Som du ser på foto, har den koniske knopper og den helt rigtige facon.

Størr. 34—36	31,50
Størr. 37—39	34,50
Størr. 40—43	37,50

Korpset har godkendt **REGNFRAKKER** af »Atlant Weather-ready« - det er sort vinyl på lærred - og vi tør sige, at det er materialet nærmest idealet. - 2 års garanti.

Længde 80 cm	42,00
Længde 90 cm	45,50
Længde 100 cm	50,00
Længde 110 cm	56,50

Længde 85 cm	43,50
Længde 95 cm	48,50
Længde 105 cm	53,50
Længde 115 cm	59,50

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin

Red.: Købmand Erik Jessen
»Trolldhøj«, Abenrå

Spejdersport

Red.: Adjunkt Svend Ranvig
Søgade 3, Sørd.

Nørre Farimagsgade 39

København K. Telefon PALæ 4526
Odense: Klostervej 19. Tlf. 12.418
Ålborg: Kong Hansgade 1, telf. 8370
Århus: Frederiksgade 69, telf. 3 36 13
Depotet er korpsets egen forretning
og giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor

Fiolstræde 19, København K
Telefon PALæ 5711.
Kontortid: 8-16, lørdag 8-12.

Begge blades ekspedition:
Korpskontoret